

Hiervoor

Zes weken geleden werd ik wakker in een huisje in de noordelijke bossen van Maine, zonder herinneringen aan de laatste twee jaar en zonder bruikbare details van mijn leven daarvoor. Mijn echte identiteit, samen met de namen en gezichten van iedereen van wie ik ooit heb gehouden, waren allemaal gewist door een procedure waarvoor ik had gekozen in een poging om een groot geheim te bewaren.

Want wanneer je mij bent, is kennis gevaarlijk. En mijn geheugen is dodelijk.

Het duurde een maand voor ze me hadden gevonden.

Ik heet Audra Ellison en ik ben eenentwintig. Ik ben de afgelopen twee weken op de vlucht geweest, achterna gezeten door Oost-Europa, me verbergend in haar ondergrondse, terwijl ik de puzzelstukjes van mijn verleden dat ik had uitgewist in elkaar probeerde te passen. En ik heb geen idee wie ik kan vertrouwen.

Ik ben een directe afstammeling van de ‘Bloedgravin’ Elizabeth Bathory, de beruchtste vrouwelijke seriemoordenaar aller tijden, en ik word opgejaagd door de leden van een oeroude organisatie die zich de Telgen van de Onteigenden noemen, die hebben gezworen om haar bloedlijn te vernietigen. Vierhonderd jaar lang hebben ze ons soort systematisch vermoord, uit wraak voor Bathory’s vermeende wreedheden ten opzichte van hun voorouders van het platteland. Maar ondertussen zijn het geen boeren meer. Vandaag de dag heeft hun genootschap zelfs ingang in Europese regeringskringen, met een vergaande invloed over heel de wereld.

Maar de Bloedverwanten – ook wel Utod genoemd – zitten ook

niet om hulpbronnen verlegen. We zijn begiftigd met een erfenis die zich via de vrouwelijke bloedlijn heeft voortgeplant. We kunnen andere mensen *overtuigen* zonder een woord te zeggen. We lijken over karaktereigenschappen te beschikken die iedereen die naar ons kijkt graag wil zien. We hebben een onnatuurlijk sterk charisma. We vallen op in een menigte. Wat geweldig is als je een popster wilt worden ...

Maar vreselijk wanneer je je probeert te verbergen.

We kunnen anderen zoals wij, *voelen*. We leven op adrenaline en moeten dat regelmatig verbranden – op zich geen probleem wanneer je voor je leven vlucht. De meeste van ons halen de dertig niet eens, de leeftijd waarop onze gaven beginnen af te zwakken, waardoor het voor een jager veel te gemakkelijk wordt om ons te grazen te nemen.

Jagers – de huurmoordenaars uit de lagere rangen van de Telgen, allemaal met hun eigen Bloedverwantendoelwit – hebben hun eigen unieke gave. Ze kunnen het geheugen van een Bloedverwant ‘oogsten’ op het moment dat een Bloedverwant sterft, waardoor we eigenlijk gewoon een openstaande kluis worden waar ze onze schuilplaatsen, onze vrienden en de identiteit van anderen zoals wij zo uit kunnen graaien.

En nu is dus iedereen uit mijn verleden die ik opnieuw leer kennen, in gevaar wanneer ik sterf. Maar alles wat ik heb laten wissen, is nou juist dat wat ik nodig heb om in leven te blijven.

Twaalf dagen geleden ben ik met behulp van Luka, mijn voormalige jager die daarna mijn geliefde is geworden, Kroatië ontvlucht. De ondergrondse van de Bloedverwanten heeft over heel de wereld verspreid onderafdelingen die ‘hoven’ worden genoemd, maar nergens zijn ze zo diep verborgen als binnen de grenzen van Bathory’s voormalige invloedssfeer: het oude Hongaarse keizerrijk. Daar heb ik opnieuw contact gekregen met Ivan, Claudia en haar beschermer, Piotrek, allemaal Bloedverwanten zoals ik. Vrienden die ik ooit kende en die nu vreemden voor me zijn. Ze weten niet wat Luka was, of dat hij nu net zo wordt opgejaagd als ik, om het feit dat hij me heeft geholpen om mijn dood in scène te zetten. Voor hen is hij een ‘gewone’, niet een van ons.

Een paar uur nadat we elkaar hadden ontmoet, bleek Ivan dood te zijn. En vlak daarna volgden er nog drie moorden – monniken die ons hielpen om onze geheimen te bewaren.

We hebben ons in de ondergrondse van Zagreb verscholen, waar de Bloedverwanten zich tot zonsopkomst uitleven en in gemaskerde anonimiteit met dansen hun overvloedige adrenaline verbranden. Daar, onder leiding van Tibor, de prins van Zagreb, ontmoette ik nieuwe vrienden, Nino en Ana, en vond ik een toevluchtsoord bij anderen zoals ik: Bloedverwanten die vastbesloten waren om op het randje van de dood alles uit het leven te halen.

Tot de nacht dat Nikola, de hoge prins uit Boedapest, in Zagreb aankwam. In een privéontmoeting bedreigde de verraderlijke ‘broer’, die ooit had gezworen dat hij mijn gevierde moeder zou beschermen, het leven van Luka en de anderen. De enige uitweg was dat ik hem datgene in handen zou spelen waarvan hij overtuigd was dat mijn moeder en ik er onze uiterste best voor hadden gedaan om het te verbergen: het dagboek van Elizabeth Bathory. Het is een document waarvan de Telgen geloven dat het een opsomming van haar wreedheden bevat en dus een rechtvaardiging voor hun bestaan ... en Bloedverwanten zijn ervan overtuigd dat het een bewijs van haar onschuld vormt, wat een einde zal brengen aan het uitmoorden van onze soort. En beide zijden vinden dat dagboek zo belangrijk dat ze bereid zijn om ervoor te doden.

Die nacht hadden ze Nino te pakken gekregen. En ik word nu door de autoriteiten gezocht voor de moord op hem. Ana verdween een dag later.

Wij ontsnapten samen met de anderen naar Wenen, waar ik met behulp van een Bloedverwant en hacker die Jester heet, een anoniem kluisje wist te vinden – een bergplaats van mijn oude leven, voor het geval alles misging. Daarin zaten mijn eigen dagboek, een incomplete kaart van de genealogie van de Telgen en hun groeiende invloed, mijn babyfoto, een brief van mijn moeder, een vreemd setje van haar brieven...

En een trouwring.

Van mij. Van Luka gekregen.

Gescheiden van de anderen waren Luka en ik naar Bratislava gevlucht, waar de Telgen van de Onteigenden hem te pakken kregen. Hun leider – een figuur die alleen bekend stond als de Historicus, en van wie ik nu wist dat ze samenwerkte met Nikola – heeft me vijf dagen gegeven om het dagboek te vinden, in ruil voor zijn leven.

In gevangenschap van Rolan, een afvallige monnik wiens sekte generaties geleden de Telgen had geïnfiltréerd, kwam ik te weten wat ik ben: een afstammeling van de eerstgeboren dochter van Elizabeth Bathory, Anastasia. Deze bloedlijn is bijna totaal uitgemoord en mensen zoals Rolan hebben gezworen dat ze hun leven willen geven om deze Bloedverwanten te vinden en te beschermen.

Met alleen de cryptische notities van mijn moeder om op af te gaan, heeft mijn zoektocht me bij een klooster gebracht op het eiland-in-een-eiland, Kõsljun, in Kroatië, waar ik geen dagboek heb gevonden, maar wel een stapel informatie die de Telgen bij verstek veroordeelde ... en nog iets veel belangrijkers: datgene waarvoor ik gestorven zou zijn om het te beschermen. Een geheim dat zo groot was dat ik het zelfs voor mezelf had verborgen.

Ik dacht dat ik mijn geheugen had laten wissen om mijn vrienden te beschermen. Ik dacht dat ik het had gedaan om Luka te redden.

Ik zat ernaast.

Ik had het allemaal voor *haar* gedaan.

1

Er zijn momenten waarop je leven in stukken uiteen spat en tegelijkertijd weer bij elkaar wordt geraapt. Die je uithollen wanneer je hele leven tot op dat ogenblik – en de rest van je verdere leven – binnenin je in elkaar stort en je naar adem doet snakken.

Ik stond daar op die binnenplaats en keek toe hoe de non naar me toekwam. Ik schrok ervan toen ik haar herkende. Clare. Mijn verzorgster van toen ik in de noordelijke bossen van Maine herstelde van mijn geheugenprocedure. Ik had haar nooit in habijt gezien. Ik wist niet dat ze een non was.

Maar het was de baby in haar armen die mijn hele wereld naar één kant liet hellen.

Een stormachtige blik. Luka's ogen. Die zou ik overal herkennen.

En ik weet dat dit mijn kind is.

Dat van mij. En van Luka.

Er klikken plotseling een aantal feiten in elkaar, zoals de tandjes van een ritssluiting: de oude, Glagolitische cijfers die in ultraviolette inkt op mijn ruggengraat waren getatoeëerd: 924615.

24 september. De datum op ons huwelijkscertificaat.

15 juni. Bijna negen maanden daarna.

De manier waarop Luka verbleekte op de avond dat we die symbolen ontcijferden, die ik gebruikte om mijn kluisje in Wenen in handen te krijgen.

‘Audra,’ zegt Clare. Het is de eerste keer dat ze me bij mijn echte naam noemt. ‘Dit is Eva. Je dochter.’

Ik beef helemaal.

Ze geeft de baby aan. Ik pak haar voorzichtig vast en kijk met grote ogen naar dat gezichtje – het piepkleine neusje, haar wimpers. Ze is zo mooi.

‘Je hebt haar achtergelaten in een speciaal daarvoor bestemde babybox in een ziekenhuis in Rome. Een doos, die door onze orde in de gaten wordt gehouden, voor de kinderen van Bloedverwanten die hun baby’s niet durven te houden en zelfs niet willen weten waar ze zijn, voor het geval hun geheugen wordt geogst en de kinderen worden ontdekt.’

Ze heeft een accent. Kroatisch. Ze moest dat in Maine voor me verborgen hebben weten te houden.

‘Een babybox?’ vraag ik met droge keel terwijl de drie andere kinderen op wie ze past elkaar lachend achterna zitten in de zuilen-gang.

‘Ja. Een luikje aan de zijkant van het ziekenhuis voor ongewenste baby’s of voor baby’s voor wie hun eigen moeder niet kan zorgen, een soort couveuse waarin ze warm blijven. De Utod hebben ons al eeuwenlang hun baby’s toevertrouwd, in de wetenschap dat ze in anonimiteit zullen opgroeien, zelfs onopgemerkt door andere Bloedverwanten, die hen pas op een bepaalde leeftijd kunnen voelen.’

Maar ze heeft het mis. De golf van hyperbewustzijn die ik heb gevoeld wanneer ik andere Bloedverwanten ontmoette, valt in het niet bij de nadrukkelijke aantrekkingskracht van Eva’s kleine lijfje. Ze heeft de zwaartekracht van een zon.

Ik druk de baby dicht tegen me aan en het is net alsof ik een ontbrekend stuk van mezelf terugneem – die ene sleutel die toegang biedt tot alles en zin geeft aan het geheel. Voor wie ik tot het uiterste ben gegaan om haar te verbergen. De informatie die ik voor mezelf heb achtergelaten.

Mijn bereidheid om te sterven.

Ik houd haar dicht tegen me aan en snuif de geur van haar donzige hoofdje op. Mijn geest mag zich haar dan niet meer herinneren, maar wanneer ik haar alleen maar ruik, slaat mijn hart op hol.

Ik neem haar mollige wangetjes in me op, de vorm van haar kleine mondje, de lipjes iets van elkaar in een tandeloze glimlach. Door mijn tranen zie ik haar opeens niet helder meer en ik weet niet waar

ik nou meer om huil – het feit dat ik me het gezichtje dat mij aankijkt niet herinner, of het feit dat ik ook een stukje van Luka vasthoud. Misschien wel het enige stukje dat ik ooit nog zal vasthouden.

Weet hij het? vraag ik me af.

Er is iemand anders de binnenplaats op komen lopen, die nu naast me komt staan. Broeder Daniël. De monnik die me hier heeft ontvangen en die deze morgen urenlang bezig is geweest om spullen uit het onderaardse archief op te diepen, waarin de vierhonderd jaar lange geschiedenis van de Telgen ligt opgeslagen, een enorm, oneindig complot. De bewaker van hun ware geschiedenis.

‘En nu zie je het dus,’ zegt hij zacht.

‘Wat heb je gedaan?’ fluister ik.

Ik ben hier op de gok naartoe gekomen om Luka’s leven te red- den in ruil voor het dagboek van Bathory. Maar nu ... Hoe kan ik nu nog het risico lopen om het pad van een jager te kruisen, laat staan dat ik tegen de Historicus inga, in het volle besef dat de kennis over Eva’s bestaan nu stevig in mijn geheugen verankerd ligt?

‘Maar waarom hebben jullie haar hierheen gebracht?’ vraag ik. ‘Waarom hebben jullie haar aan mij laten zien? In de wetenschap wat er op het spel staat en hoezeer ze hierdoor in gevaar is komen te verkeren? Alles wat ik heb gedaan. Alles wat ik heb laten wissen! Jullie hebben dat zojuist allemaal teniet gedaan!’

Eva begint te huilen en Clare wil haar van me overnemen.

‘Nee!’ Ik doe een stap bij allebei vandaan en klem mijn dochter wanhopig tegen me aan. Maar terwijl ik me van hen afwend, besef ik al dat ik nergens naartoe kan. Ik kan haar niet meenemen. Ik kan haar niet beschermen.

‘Ik wist dat je dit hele gebeuren als hopeloos zou zien, toen je je realiseerde hoe groot de invloed en hoe lang de arm van de Telgen is,’ zegt broeder Daniël. ‘Een gevecht dat je niet kunt winnen.’

‘Maar het *is* ook een gevecht dat ik niet kan winnen!’

‘Maar het *moet* worden gewonnen! Voor jou. Voor haar. Wat denk je dat de Historicus met haar zou doen? Het kind van een jager en een van de laatste – misschien wel *de* laatste – overgebleven Bloed- verwant van Bathory’s eerstgeboren dochter? Ze zal niets meer of minder voor hen zijn dan een wapen! En ze zal ook geen onderdak

meer vinden in een van de ondergrondse hoven zodra jouw soort erachter komt wat ze is. Ze zal worden gezien als een schanddaad.'

'Heb niet het lef om mijn dochter nog eens een schanddaad te noemen,' zeg ik dreigend terwijl ik Eva in mijn armen wieg, in een poging haar stil te krijgen.

'Nu weet je dus wat er op het spel staat. Wat er moet worden gedaan. Maak een einde aan beide zijden van deze oorlog, Audra. Anders zal je dochter nooit veilig zijn en zal ze altijd in het verborgene moeten leven, geïsoleerd van wie dan ook. Zonder haar eigen mensen om haar te beschermen. Zou jij haar ergens willen opsluiten? Op een eiland laten wonen, zoals Ivan? Je hebt gezien hoe ver de Telgen bereid zijn om te gaan! We kunnen jullie niet langer beschermen zoals we hebben gedaan. En jij leeft waarschijnlijk ook niet lang genoeg om haar te beschermen.'

Die laatste opmerking bezorgt me acute ademnood. Niet het vooruitzicht van de dood; dat zwaard hangt me al sinds mijn geboorte boven het hoofd, aan een steeds dunner touwtje. Nee, het is het idee dat ik er niet meer zal zijn om haar te beschermen, haar te leren wie ze is, hoe ze moet zien te overleven. Of haar naar de cryptische woorden van haar moeder te laten zoeken, ergens tussen het spoor van de aanstormende vrachttrein die de Telgen heet.

'En nu hebben jullie haar in gevaar gebracht!' zeg ik boos.

Hij steekt zijn handen uit naar Eva. 'We zullen haar hiervandaan meenemen en zelfs jij weet niet waar ze naartoe is—'

'Ab-so-luut niet!' Ik klem haar nog dichter tegen me aan.

'Audra,' zegt Clare, 'als jij wordt gevangengenomen of gedood, zullen ze haar nooit weten te vinden. Ze kunnen niet uit je geheugen vissen wat jij zelf ook niet weet. En op de dag dat dit voorbij is ... komt ze bij je terug. Dat zweer ik.'

En dan begrijp ik het opeens.

Ze zijn nooit van plan geweest om haar aan me terug te geven.

Het was alleen de bedoeling dat ze me hiermee zouden triggeren. *Zij* is er de reden van dat ik nooit toegang heb gehad tot alle informatie die in de kluis beneden ligt opgeslagen, maar dat dat allemaal is bewaard voor de dag dat ik het nodig zou hebben om haar te beschermen.

Hoewel het rationele deel van mijn hersens weet dat haar meenemen gelijk staat aan haar vermoorden, voel ik me ontzettend verraden. En dan vooral door mezelf. Nu ik hier zo sta, met Eva in mijn armen ... hoe kan ik haar nou ooit weer laten gaan?

‘Alsjeblieft. Laat me ... in elk geval wat tijd met haar doorbrengen.’

Ik zou hen ervan kunnen *overtuigen* om mij nog een uur met haar door te laten brengen, ook al zou dat nog steeds niet genoeg zijn.

Maar terwijl ik dat denk, weet ik dat onze tijd aan het opraken is. Ik kijk omhoog, naar de zon die in het westen al ver genoeg is weggezakt om zich achter het dak van het binnenhof te verschuilen. Luka had nog twee dagen te leven toen we op dit eiland aankwamen en de dag spoedt zich al naar het einde.

Ik keer me van de anderen af, kroel met Eva, prent me haar gezichtje in. Haar kleine beetje haar – donkerblond, net zoals dat van mij. De frons in haar voorhoofd wanneer ze me met Luka’s blauwe ogen aankijkt.

Ik houd haar hoofdje in de palm van mijn hand en druk een voorzichtige kus op haar mollige wang. ‘De volgende keer neem ik geen afscheid meer,’ fluister ik.

Ik doe net alsof ik het niet hoor wanneer een andere monnik komt zeggen dat de boot ligt te wachten. Of wanneer Clare de andere kinderen roept, met de mededeling dat het tijd wordt om te gaan.

Veel te snel neemt Clare haar van me over. Ik krijg even niet genoeg zuurstof en heb het gevoel alsof ik een stoot in mijn maag krijg. Eva begint te dreinen en ik probeer geruststellende geluidjes te maken, die eruit komen als snikken. Ze begint te huilen en ook al breekt mijn hart, ik maak mezelf wijs dat het komt omdat ze op mij lijkt. Dat haar ogen patronen en gezichten herkennen, en dat ze mij herkent. En ik hoop dat ik gelijk heb en dat ze dat kan, voor het geval dit genoeg moet zijn voor een heel leven.

2

Op het moment dat Clare, Eva en de andere kinderen uit het zicht zijn verdwenen, voel ik de hand van broeder Daniël op mijn schouder. Hij zegt iets, maar mijn aandacht is samen met mijn baby verdwenen en ik moet mijn best doen om me niet al klauwend en schoppend langs hem heen te wringen om achter haar aan te gaan. Ik *voel* hoe ze verdwijnt.

‘Waar nemen ze haar mee naartoe?’ vraag ik op eisende toon.

‘Je weet dat ik je dat niet kan vertellen,’ zegt hij, terwijl hij probeert me een andere kant uit te sturen. En heel even heb ik het gevoel dat het zo moet aanvoelen om de directeur van een krankzinnigengesticht te zijn.

‘Weet je zeker dat ze daar veilig zal zijn? Kun jij controleren of het goed met haar gaat?’ De adrenaline stroomt met geweld door mijn aderen, maar ik heb geen tijd om het eruit te rennen of te zwemmen.

‘Ja. Dat beloof ik je.’ Broeder Daniël staat stil en keert zich naar me toe. ‘En op een zekere dag, Audra, zul je haar terugzien. Daar ben ik van overtuigd. Ik heb ervoor gebeden. Net zoals ik voor jou heb gebeden vanaf toen je nog klein was.’

Ik strompel achter hem aan en druk mijn handpalmen tegen mijn ogen. En hoewel zijn woorden zijn bedoeld om me gerust te stellen, doen ze dat niet. Want bidden doe je pas als je geen andere mogelijkheden meer hebt.

Luka verdient het om te weten dat we een dochter hebben en dat ze in veiligheid is. Maar de kans is groot dat hij niet lang genoeg in leven zal blijven om haar ooit te ontmoeten.

Ik voel me kotsmisselijk.

‘Is hier ergens een toilet?’ vraag ik, waarna broeder Daniël me door een gang voor bezoekers leidt.

Ik sluit mezelf op en laat me met mijn rug langs de koele muur naar beneden glijden.

Mijn adem komt gierend mijn keel uit, het resultaat van een giftige cocktail van uitputting en verdriet. Door de aanstaande moord op Luka. Dat ik mijn dochter moet laten gaan – alweer. Mijn geest mocht zich haar dan niet herinneren, maar mijn lichaam *wist* het, misschien wel op dezelfde manier waarop het Luka kende en zich naar hem uitstreckte, ook al vroeg ik me op datzelfde moment af of ik er wel op kon vertrouwen dat hij me niet zou vermoorden.

Mijn hart blijft maar in mijn oren bonken. Ik masseer mijn slapen, knijp mijn ogen dicht en vraag me af of ik misschien een paniekaanval heb.

Want ik ben helemaal niet blij met de gedachten die bij me opkomen.

De eerste gedachte is dat de kans dat ik Luka levend terugkrijg, aangenomen dat ik dat zogenaamde dagboek vind, hoe dan ook vrijwel nihil is. Ook al zou de Historicus hem vrijlaten, mij kan ze niet in leven laten, nu ik de informatie uit het archief van broeder Daniël onder ogen heb gehad.

De tweede gedachte is dat geen enkele jager mijn herinnering aan Eva kan oogsten als mijn hersens te erg beschadigd of te lang dood zijn.

De derde gedachte is dat ik heb bedreigd om mezelf in de Donau te verdrinken als de handlangers van de Historicus Luka met nog één vinger durven aan te raken. Dat was genoeg geweest om hun wreedheden te laten ophouden. En ze had me kunnen doden op de avond dat ik haar in de ondergrondse van Boedapest ontmoette, maar ze had me nodig om de notities van mijn moeder te ontcijferen. Wat betekent dat er zich iets in die berg informatie moet bevinden – wat dan ook – wat ze heel erg graag wil hebben.

En zodra ze weet dat ik het heb gevonden, heb ik niets meer om Luka in leven te houden. Ik ben hoe dan ook zo goed als dood.

En dan is Eva een wees.

Mijn laatste gedachte hierover is:

Laat ze in elkaar storten!

Want ik zal hun niet de kans gunnen om ook nog maar iets – *iemand* – waarvan ik houd van me af te pakken, terwijl ik nog ademhaal en er nog genoeg leven in me zit om er iets tegen te doen. En ik zal niet als slachtoffer sterven.

Als de informatie in dit archief echt een wapen is, dan zal ik het ook als wapen gebruiken.

Ik kom overeind van de vloer en herinner me de berg berichtjes die mijn telefoon bijna liet exploderen toen ik samen met broeder Daniël weer opdook uit de ondergrondse kluis.

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en kijk gealarmeerd naar de tijd: 01:47 uur. Ik heb nog nooit zo lang op één locatie doorgebracht, sinds ik uit Boedapest ben vertrokken, zelfs niet slapend.

Claudia: En???

Claudia: Weet je al iets?

Jester: Audra, wat is er aan de hand?

Jester: We maken ons zorgen.

Claudia: Piotrek staat op het punt om naar Kroatië te vertrekken als we niets van je horen en dat is dan jouw schuld.

Die laatste is twintig minuten geleden verstuurd.

Ik tik snel een berichtje terug:

Alles goed. Blijf waar je bent.

Een klop op de deur van het toilet.

‘Audra? Gaat het?’

Er maken zich in elk geval heel wat mensen druk om een dooie meid.

‘Ja, goed!’ roep ik terug, waarna ik naar de wastafel loop om wat water in mijn gezicht te plenzen. Ik heb rode ogen, die door het slaapttekort aanvoelen alsof er zand in zit. Ik knijp ze tot spleetjes, maar het enige wat ik in de spiegel zie, is het gemaskerde gezicht van mijn vijand, de Historicus.

Ik heet Audra Ellison. Ik ben eenentwintig ... en jullie hebben zojuist de moederbeer boos gemaakt.

Op het moment dat ik het toilet uitkom, zie ik een opgelucht kijkende broeder Daniël, waarna ik snel samen met hem de gang uitloop.

‘Je ziet eruit als een nieuw iemand,’ zegt hij.

‘Nee,’ reageer ik. ‘Meer als degene die ik eerst was.’

Ik volg broeder Daniël naar de opslagruimte die is verzegeld met het biometrische slot, en verder naar het archief waarvoor hij zijn leven in de waagschaal heeft gesteld. Negenenzeventig Franciscaner monniken zijn in dienst hiervan door de eeuwen heen gestorven – waarvan er drie in de afgelopen twee weken zijn vermoord.

‘Het ware dagboek,’ had broeder Daniël de verzameling genoemd, gebarend naar de stapels onderschepte brieven, getuigenverklaringen, foto’s, e-mails en artikelen. Hij moet vanmorgen uren bezig zijn geweest om het allemaal tevoorschijn te halen. Sommige papieren zijn helemaal aan het verkrumelen van ouderdom. Anderen zijn dit jaar nog gedrukt. Mijn eigen moeder heeft bijgedragen aan de aanleg van dit archief voor ze overleed.

Het is nu al na tweeën en Rolan heeft al die tijd bij het bootje op me zitten wachten.

‘De jongen die me hierheen heeft gebracht,’ zeg ik, ‘kan iemand hem laten weten dat ik in orde ben?’ vraag ik.

Ik stel jou als vrijwilliger aan.

‘Ik zal de boodschap zelf wel even overbrengen,’ reageert hij.

Ik bedank hem en kijk hem na, en voel hoe mijn adrenalinepeil alleen al van dat kleine beetje overtuigingskracht een beetje daalt. Net genoeg om ervoor te zorgen dat ik me kan concentreren.

Ik vraag me af wat broeder Daniël zou zeggen, als hij wist dat Rolan een afvallige is – een lid van de geheime, fanatieke sekte die het kloosterleven een eeuw geleden vaarwel heeft gezegd om te infiltreren in de Telgen, door zichzelf in principe naar binnen te fokken. Wat technisch gezien betekent dat hij een jager is, met het

vermogen om mijn geheugen te oogsten. Zo ver de Historicus weet, heeft hij me in de tang.

Maar op dit moment is hij de enige niet-Bloedverwant die ik vertrouw, buiten broeder Daniël dan.

Alleen in de kluis werk ik me door de eerste stapel heen, waarbij ik met mijn telefoon de ene foto na de andere neem. Niet alles is in het Engels, maar het is veel cijfermateriaal: bankrekeningen, overschrijvingen. En nieuwsartikelen over overlijdensgevallen, ongelukken en zelfmoorden. IMF-reguleringen, een korte crash van de Europese markt een paar jaar geleden. Investeerdere die van die crash hebben geprofiteerd. De opkomst van een media-tycoon. Aandelenstijgingen. Een gemanipuleerd onderzoek. Alle ingrediënten voor een van die complottheorieën uit een film. En al net zo duidelijk.

Ik werk hard door. We bevinden ons mogelijk honderden kilometers bij Luka vandaan en hij heeft nog minder dan twee dagen te leven. En ik moet er niet aan denken dat het, ook al zou een van deze dingen kunnen worden bewezen, nog jaren en honderdduizenden euro's – misschien wel miljoenen – zou kunnen kosten om iemand veroordeeld te krijgen. En ik heb hoe dan ook niet de invloed of de juridische kennis om ook maar een flauw idee te hebben van waar ik in dat geval zou moeten beginnen.

De adrenaline die zich in mijn aderen ophoopt, bezorgt me de neiging om het uit te schreeuwen, maar dan kom ik het zware boek van Bathory's nakomelingen tegen. Het is haar enige complete genealogie. Hoeveel slachtoffers in deze boeken hadden kinderen wiens namen nooit zijn opgeschreven?

Eva's gezichtje zweeft door mijn gedachten. Haar babygeur blijft als een zachte aanraking aan me kleven. Ik grijp de voorkant van mijn shirt, til dat op naar mijn gezicht en snuif de geur diep in me op. Daar is het, heel zwak. Bewijs dat ze echt bestaat.

Ik duw de gedachte opzij en maak diverse foto's van verscheidene e-mails waar ik geen wijs uit word, tot er nog maar een klein stapeltje prints en uitgeknipte artikelen over is. Er zit ook nog een usb-stick bij. Ik doe de spullen in een van de enveloppen, stop de usb-stick in mijn zak, stap de kluis uit en doe de deur achter me dicht.

Ik ren op een drafje de gang door en dwing in gedachten mijn telefoon om bereik te krijgen, ook al is het ding daar niet gevoelig voor. Zodra het eerste streepje verschijnt, bel ik Claudia.

‘Waarom moest het zo lang duren?’ bijt ze me toe. Haar accent is zwaarder wanneer ze geïrriteerd is.

Ik zou zoveel kunnen zeggen. Zoveel wat ik niet durf. Ik houd het op: ‘Ik heb het.’

Een stilte. En dan een hoorbare zucht. ‘Oh, mijn God.’

‘Ik heb Jester nodig.’

‘Ze heeft het gevonden,’ hoor ik Claudia fluisteren. Iemand grijpt de telefoon.

‘Audra?’ zegt Jester, een vreemd ongeloof in haar Franse stem.

‘Het is niet wat jullie denken.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik zal wat foto’s uploaden.’

‘Foto’s? Nee, niet doen! Niet veilig. Je moet hierheen komen.’

Op het moment dat ik aan het einde van de gang de deur uitga, kom ik broeder Daniël tegen.

Hij is duidelijk ontstemd.

‘Ik bel je terug,’ zeg ik abrupt en verbreek de verbinding.

‘Ik heb geprobeerd om hem weg te sturen,’ zegt Daniël. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat je hem niet meer nodig hebt ...’ En dan ziet hij de envelop in mijn hand. ‘Wat ga je doen?’

‘Ik vertrek.’

‘Je kunt niet weggaan – niet nu!’

‘Het spijt me. Ik moet wel. Ik ben hier al te lang gebleven.’

‘We hebben op het vasteland een *safe house* voor je. Zodra het donker is, kunnen we je veilig naar de overkant brengen. Alsjeblieft! Eva is jong en het duurt nog heel wat jaren voor ze de erfenis gaat voelen. Er is nog tijd.’

‘Nee, dat is er niet.’

Ik vertel hem niets over Luka. Dat ik niet meer heb dan ruim een dag en één enkele poging om hem terug te krijgen.

En dan verschijnt Rolan achter hem.

‘We moeten gaan. Nu meteen.’

‘Je mag hier niet komen! Dit is een privéleugel!’ zegt Daniël

tegen Rolan. ‘Alsjeblieft,’ zegt hij terwijl hij zich naar me omdraait. ‘Er zijn dingen die je niet weet.’

Ik aarzel. *Wat zou er dan nog meer kunnen zijn?*

‘Je kunt niet zo vertrekken – zoals je bent.’

Ik weet dat hij daarmee alles wat ik heb gezien en te weten ben gekomen bedoelt. Met de locatie van het archief en alle inhoud ervan in mijn geheugen. Als ik nu zou worden gedood door een jager, weet die echt alles.

‘Audra,’ zegt Rolan.

Ik weet niet wat er is gebeurd om die haast in zijn stem te rechtvaardigen, maar op dit moment ga ik daar geen vraagtekens achter zetten.

‘Start de boot,’ zeg ik. ‘Ik kom zo achter je aan.’

Hij verdwijnt de zuilengang uit en ik draai me om naar broeder Daniël.

‘Wat weet ik dan nog niet?’ vraag ik.

‘Je overtuigingskracht, je charisma ... Wij waren degenen die de anderen hebben geholpen om hun gaven te ontwikkelen,’ zegt hij terwijl hij me bij een arm grijpt. ‘Laat me je helpen, je onderwijzen!’

‘Ik heb die al ... ontwikkeld.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Die van jou zijn niet zoals die van de anderen,’ zegt hij. Zijn vingertoppen drukken diep in de huid van mijn arm. ‘Ze zijn sterker – dodelijker. Als je je krachten niet leert te beheersen, zullen ze je vernietigen. En dan verlies je *alles* waarvoor je vecht!’

Ik voel die woorden als ijs langs mijn nek glijden.

Maar als ik niet op z’n minst Luka probeer te redden – nu – met de hoop dat we op zekere dag Eva zullen terugzien, is er niets om voor te vechten.

‘Vertel het me nu,’ zeg ik terwijl ik hem wegtrek van de binnenplaats.

‘Het is meer dan ik je hier kan vertellen!’

‘Snel praten, dan,’ zeg ik terwijl ik mijn pet uit mijn zak haal en diep over mijn ogen trek.

‘Hoe sterker je iemand je wil probeert op te leggen, hoe beroerder het voor jou is. Hoe meer je uit wanhoop handelt, hoe meer het

je kost,' zegt hij. Hij hijgt een beetje, maar weet me bij te houden. 'Je voorouder, Erzsebet, had last van herseninfarcten. Dat zou ook met jou kunnen gebeuren. Er hangt een fysiek prijskaartje aan. Nee, deze kant op,' zegt hij, waarna hij me via een zijuitgang mee naar het bootje neemt.

Dat is niet nieuw voor me. Ik ben ondertussen gewend aan de neusbloedingen – pas nog, in Bratislava, net voor Luka werd gegrepen. Maar zover ik weet, heb ik nog nooit last gehad van hersenbloedingen of enige merkbare hersenschade.

Nou ja, daar zou je over kunnen discussiëren.

Mijn telefoon produceert een *ping*. Jester.

Stuur GEEN foto's. Niet veilig.

Daniël praat door. 'En er is ook sprake van een geestelijke terugslag, Audra. De adrenaline die je verbrandt door je gaven te gebruiken, door uit angst te handelen, door je te stevig vast te klemmen aan wat je lief is—'

'Zeg je nou dat ik niet bang moet zijn? Dat ik me geen zorgen moet maken?' De angst om te verliezen wat ik liefheb, is datgene wat me heeft voortgedreven sinds de dag dat ik mijn geheugen heb laten wissen. En ik weet dus echt niet hoe ik *niet* bang moet zijn.

Hij stopt aan de rand van de steiger, waar de laatste groep van een stuk of vijftien toeristen aan boord gaat van de pont, op weg naar het grotere eiland Krk. Het privébootje waarmee Rolan en ik zijn aangekomen, is in geen velden of wegen te bekennen. Rolan staat met één been op de loopplank te wachten.

'Wat ik wil zeggen, is dat als het je niet lukt om je gedachten onder de duim te houden, je gaven die zullen vernietigen. Zoals ze je moeder bijna vernietigden. Ik wilde dat je niet zou vertrekken. Ik ben bang dat ik je in dit leven niet terug zal zien.'

Op dat moment heb ik medelijden met Daniël. Echt. En ik wilde dat ik hem gerust kon stellen.

Maar ik voel de minuten als zand tussen mijn vingers doorglippen.

'Ik kom terug, dat beloof ik,' fluister ik terwijl ik op mijn tenen ga staan om hem te omhelzen. 'Pas goed op mijn dochter.'

‘Die is in veiligheid. Maar wat jou betreft ...’

‘Eva is het enige wat ertoe doet.’

Er verschijnt een afkeurende rimpel in Daniëls voorhoofd wanneer ik hem loslaat.

‘Je moet nog één ding voor me doen,’ zeg ik. ‘Pak de inhoud van die kluis vanavond nog in en stuur die ergens naartoe waar ik hem nooit zal kunnen vinden.’

Hij knikt, en Rolan gebaart ongeduldig vanaf de loopplank naar me.

‘Laat me alsjeblieft geen spijt krijgen van de dag dat ik je hier zo heb laten vertrekken,’ zegt hij.

‘Ik doe mijn best.’

Ik haast me naar de pont en stap aan boord. Wanneer de pont vertrekt, draai ik mij om naar de oever.

Misschien heeft hij gelijk. Misschien is het handigste wat ik op dit moment kan doen, in mijn eentje naar een *safe house* vluchten.

Maar Eva is nu veilig, ver buiten bereik van mijn kwetsbare geheugen. En Rolan is mijn enige hoop bij het in leven houden van Luka.

Broeder Daniël slaat zijn handen in elkaar en kijkt ons na. Ik zwaai, en tot mijn verbazing doet Rolan dat ook. Nee. Hij zwaait niet. Hij maakt het teken van het kruis, zijn tatoeage die duidelijk zichtbaar is op zijn pols.

Het dubbele kruis van de afvalligen.

Ik zie broeder Daniël schrikken en zijn ogen groot worden, terwijl hij langzaam in de verte verdwijnt.